

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๑๐-๑๐/๒๕๖๑
วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๓๐-๑๓.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมสมบุญ วัชรโรทัย อาคาร ๑ ชั้น ๒ กรมอนามัย

๕

คณะกรรมการที่เข้าประชุม

๑๐	๑. นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา	นักวิชาการอิสระ	ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำหน้าที่ประธาน
	๒. นางพรพรรณ ไหมสุพร	ข้าราชการบำนาญ	ผู้ทรงคุณวุฒิ
	๓. นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบุญ	ที่ปรึกษาบริษัทเอกชน	ผู้ทรงคุณวุฒิ
	๔. นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์	ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	กรรมการ
	๕. นายสุเทพ ยิ้มละมุล	ผู้แทนกรมปศุสัตว์	กรรมการ
	๖. นายชนบ มากบุญ	ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง	กรรมการ
	๗. นางสาวณัฐอาภา อุไรกุล	ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	กรรมการ
	๘. นายคุณทน บุญวงศ์	ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
	๙. นายสมชาย ตู่แก้ว	ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข	ผู้ช่วยเลขานุการ
	๑๐. นายเมธี ชุ่มศิริ	หัวหน้ากลุ่มคุ้มครองสิทธิ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการที่ไม่ได้เข้าประชุมเนื่องจากติดราชการ

๒๐	๑. อธิบดีกรมอนามัย	ประธานกรรมการ
	๒. ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด	กรรมการ
	๓. รองอธิบดีกรมอนามัย	กรรมการและเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๒๕	๑. นางสาวนภัสวรรณ สนธินอก	นักวิชาการสาธารณสุขปฏิบัติการ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
	๒. นายสุระศักดิ์ แก้วเจริญ	นิติกร ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
	๓. นายคมน์พิสิฐ พุฒิเผือก	นิติกร ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
	๔. นายอัฒพงศ์ ปานแก้ว	นิติกร ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
	๕. นางสาวจุฑามาศ ฉิมกลาง	นิติกร ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
	๖. นางสาวเบญจมาภรณ์ บุญเสริมทรัพย์	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

๓๐ เริ่มประชุม เวลา ๐๙.๓๐ น.

วาระที่ ๑ เรื่อง ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

ฝ่ายเลขานุการ แจ้งที่ประชุมว่า ประธานกรรมการติดราชการ ไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ จึงขอให้กรรมการที่มาประชุมคัดเลือกกรรมการหนึ่งคนเพื่อทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุมพิจารณาอุทธรณ์ในครั้งนี้ (ครั้งที่ ๑๐-๑๐/๒๕๖๑)

๓๕ มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ให้นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำหน้าที่เป็นประธานการประชุมพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๑๐-๑๐/๒๕๖๑

วาระที่ ๒ ...

วาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๙-๙/๒๕๖๑

ที่ประชุมมีมติรับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๙-๙/๒๕๖๑ วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ โดยไม่มีการแก้ไข

๕ วาระที่ ๓ เรื่องเพื่อพิจารณา

๓.๑ เรื่องทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่ง

๓.๑.๑ อุทธรณ์ของนางสุรีย์ ยศรุ่งเรืองไพศาล (อุทธรณ์ที่ ๘๐/๒๕๖๑)

ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้

๑๐ ความเป็นมา

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่เลขที่ ๕๓ หมู่ที่ ๑ ตำบลดอนแก้ว อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๘๙/๒๕๖๑, ๙๐/๒๕๖๑, ๙๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการ คำสั่งให้หยุดดำเนินการ และคำสั่งให้ระงับเหตุรำคาญ (ตามลำดับ) ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย จึงขออุทธรณ์คำสั่งตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ พร้อมขอทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อเสนอ

- ฝ่ายเลขานุการ ขอเรียนว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างข้อเท็จจริงในคำสั่ง ที่ ๘๙/๒๕๖๑, ๙๐/๒๕๖๑, ๙๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมีรายละเอียดว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่เลขที่ ๕๓ หมู่ที่ ๑ ตำบลดอนแก้ว อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และได้มีราษฎรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๒ ร้องเรียนว่า ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุกรในชุมชนโดยไม่ได้รับอนุญาต และก่อให้เกิดเหตุรำคาญ ผู้อุทธรณ์จึงได้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๓ และ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ พบว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามคำแนะนำ และไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติตำบลดอนแก้ว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการ คำสั่งให้หยุดดำเนินการ และคำสั่งให้ระงับเหตุรำคาญ (ตามลำดับ) ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร โดยไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นด้วยตามที่ฝ่ายเลขานุการเสนอ มีคำสั่งไม่ให้ทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ ๘๙/๒๕๖๑, ๙๐/๒๕๖๑, ๙๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑

๓๕

๓.๑.๒ อุทธรณ์ของนายเมฆินทร์ ปัญญาภิตติวัฒน์ (อุทธรณ์ที่ ๘๒/๒๕๖๑)

ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้

ความเป็นมา

๕ อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการร้านจำหน่ายกาแฟและอาหารว่าง บริเวณสวนสุขภาพ เฟส ๑ ตำบลศรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย จึงขออุทธรณ์คำสั่งตามหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๖๑ พร้อมขอทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

๑๐ ข้อเสนอ

ฝ่ายเลขานุการ ขอเรียนว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างข้อเท็จจริงในคำสั่งว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการร้านจำหน่ายกาแฟและอาหารว่าง บริเวณสวนสุขภาพ เฟส ๑ ตำบลศรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และเทศบัญญัติ เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการร้านจำหน่ายกาแฟและอาหารว่าง โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสะสมอาหาร จึงเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

๒๐ เห็นด้วยตามที่ฝ่ายเลขานุการเสนอ มีคำสั่งไม่ให้ทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑

๒๕

๓๐

๓๕

๓.๒ เรื่องพิจารณา

๓.๒.๑ อุตสาหกรรมของห้างหุ้นส่วนจำกัด วิศวสามพราน กรุ๊ป โดย นายจักรกฤษณ์ เกษมกิจ
วัฒนา (อุตสาหกรรมที่ ๖๐,๖๕,๖๖/๒๕๖๑)

- ๕ ฝ่ายเลขานุการฯ ซึ่งแจ้งต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุตสาหกรรมนี้ ผู้อุตสาหกรรมประกอบกิจการผลิตโลหะเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ตั้งอยู่เลขที่ ๔๔/๕๙ ๓๕/๑๗๗ ๓๕/๑๓๘ หมู่ ๑ ตำบลท่าตลาด อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑ ๒๗๘/๒๕๖๑ ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุตสาหกรรมหยุดดำเนินกิจการทันที ซึ่งผู้อุตสาหกรรมไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุตสาหกรรมเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และผู้อุตสาหกรรมได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ ดังนั้น ผู้อุตสาหกรรมได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุตสาหกรรมจึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุตสาหกรรมได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๔๘๗ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุตสาหกรรม ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุตสาหกรรมมีหนังสือขอส่งสำเนาเอกสารหลักฐานเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๔๘๖ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีให้หยุดประกอบกิจการทันที ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ นฐ ๕๓๑๐๕/๘๔๗ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งแจ้งแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๔๘๕ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดประกอบกิจการทันที ซึ่งศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัยมีหนังสือที่ สธ ๐๙๑๕.๐๑/๓๑๒๒ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๑ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงพร้อมเอกสารหลักฐาน

ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

- ๒๕ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้
- ประเด็นที่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ผู้อุตสาหกรรมประกอบกิจการโดยได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ อย่างไร
- พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามข้อ ๕ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลสามพราน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า ให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕.๖ (๑) การผลิตโลหะเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ซึ่งมาตรา ๓๓ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดว่า เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบนับแต่วันที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จากรายงานตรวจสอบข้อเท็จจริงบริเวณสถานประกอบกิจการของผู้อุตสาหกรรม ตั้งอยู่เลขที่ ๔๔/๕๙ ๓๕/๑๗๗ ๓๕/๑๓๘ หมู่ ๑

ตำบล ...

- ตำบลท่าตลาด อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม โดยเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองสามพราน ร่วมกับอุตสาหกรรมจังหวัดนครปฐม สาธารณสุขจังหวัดนครปฐม และหน่วยงานในพื้นที่ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ พบว่า ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานประกอบการมีการประกอบกิจการเกี่ยวกับโลหะหรือแร่ ซึ่งเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามเทศบัญญัติเทศบาลตำบลสามพราน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแสดงต่อคณะผู้ตรวจสอบได้ ต่อมาวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและขอให้หยุดดำเนินการไว้ก่อนเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ ต่อมาวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๑ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ยังขาดเอกสารเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. ๔) และเอกสารใบรับรองการก่อสร้างอาคาร ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร (แบบ อ.๖) ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๑ เทศบาลเมืองสามพรานได้มีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์แก้ไขความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ของคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ ภายใน ๗ วัน ในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๑ เทศบาลเมืองสามพรานได้มีหนังสือส่งคืนคำขอดังกล่าวแก่ผู้อุทธรณ์ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เทศบาลเมืองสามพรานได้มีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์ให้หยุดประกอบกิจการโดยทันที วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองสามพรานได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง พบว่า ผู้อุทธรณ์ยังคงประกอบกิจการ ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงได้มีคำสั่ง ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑, ๒๗๘/๒๕๖๑, ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการทันที สอดคล้องกับรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัย ๕ ราชบุรี กรมอนามัย บริเวณสถานประกอบการของผู้อุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ พบว่า ไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการผลิตโลหะเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

- ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑ ๒๗๘/๒๕๖๑ ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการทันที ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ อย่างไร

- พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการผลิตโลหะเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑ ๒๗๘/๒๕๖๑ ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับใบอนุญาต จึงชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑ ๒๗๘/๒๕๖๑ ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

- เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๒๗๗/๒๕๖๑ ๒๗๘/๒๕๖๑ ๒๗๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑

๓.๒.๒ อุทธรณ์ของนางสาวศรีศรี สีลาวัตร (อุทธรณ์ที่ ๖๑/๒๕๖๑)

ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์อยู่บ้านเลขที่ ๓๘๐ ซอยอมรพันธ์ ๔ ถนนวิภาวดี-รังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๕๐๔/๒๕๗๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑

๕ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ (ผู้อุทธรณ์ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑) ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการ ดังนี้ ๑. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๓๘๓ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ส่งเอกสารเพิ่มเติมข้อมูลลงวันที่ ๔ (ส่งเอกสารมาก่อนครั้งที่ ๑) และ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๓๘๒ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ไม่ได้จัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๓๘๐ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือสถาบันพัฒนาสุขภาพะเขตเมือง กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ซึ่งสถาบันพัฒนาสุขภาพะเขตเมือง กรมอนามัย รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามหนังสือที่ สธ ๐๙๓๕.๐๔/๑๓๙๐ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑

ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ

๒๕ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ซึ่งก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า จากรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข และ

๓๐ นิติกร สถาบันพัฒนาสุขภาพะเขตเมือง พบว่า บ้านผู้อุทธรณ์มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยว ๒ ชั้น เลขที่ ๓๘๐ ซอยอมรพันธ์ ๔ ถนนวิภาวดี - รังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยมีการร้องเรียนไปยังเจ้าพนักงานท้องถิ่นเมื่อเดือนมีนาคมและสิงหาคม ๒๕๖๐ ว่าผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกพิราบ ทำให้นกพิราบมาเกาะบริเวณบ้านผู้ร้องเรียน และถ่ายมูลนกใส่บริเวณบ้านซึ่งกลัวว่าจะเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรค เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและให้คำแนะนำผู้อุทธรณ์ให้เลิกให้อาหารนก ต่อมาได้มีประชาชนร้องเรียนมายังเจ้าพนักงานท้องถิ่นอีกว่า พบเห็นผู้อุทธรณ์มีการให้อาหารนกพิราบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญและอาจเป็นพาหะนำโรค เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑ โดยออกแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะเป็นการให้อาหารนก ต่อมาวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เจ้าพนักงาน

ท้องถิ่น ...

ท้องถิ่นเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานดังกล่าว จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ซึ่งการที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนกดังกล่าว ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงทางเอกสารหรือพยานหลักฐานใดว่า ผู้อุทธรณ์ได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งจะเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนกได้ และจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และนิติกร สถาบันพัฒนาสุขภาวะเขตเมือง เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ พบว่ามีนกพิราบ จำนวน ๓ ตัว เติบโตอยู่บนถนนที่รถใช้สัญจรซึ่งอยู่บริเวณเยื้องกับบ้านผู้อุทธรณ์ แต่ไม่พบร่องรอยการให้อาหารนกหรือเศษอาหาร และจากการสอบถามผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจำนวน ๔ หลัง คือ บ้านเลขที่ ๓๖๙/๑ และ ๓๘๑ ให้ข้อมูลว่า ได้รับผลกระทบจากการให้อาหารนกซึ่งเมื่อก่อนจะมีนกจำนวนมาก แต่ปัจจุบันลดลงแล้ว ยังคงมีนกเกาะตามสายไฟฟ้า ๔ - ๕ ตัว ส่วนบ้านเลขที่ ๓๗๑ และ ๓๘๒ ให้ข้อมูลว่า เมื่อก่อนได้รับผลกระทบ แต่ปัจจุบันไม่ได้รับผลกระทบแล้ว แต่ก็มีนกอยู่บ้าง ๑ - ๒ ตัว ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงรับฟังได้ว่า การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงทางเอกสารหรือพยานหลักฐานใดว่า ผู้อุทธรณ์ได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงถือไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์มีการให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนกที่จะก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สอง การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งที่ กท ๖๕๐๔/๒๕๗๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงทางเอกสารหรือพยานหลักฐานใดว่า ผู้อุทธรณ์ได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงถือไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์มีการให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก ที่จะก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ที่ กท ๖๕๐๔/๒๕๗๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ห้ามผู้อุทธรณ์ให้อาหารนกหรือการกระทำในลักษณะที่คล้ายเป็นการให้อาหารนก จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ กท ๖๕๐๔/๒๕๗๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๕๐๔/๒๕๗๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑

๓.๒.๓ อุทธรณ์ของนางประไพ แก้วดี (อุทธรณ์ที่ ๖๓,๗๑/๒๕๖๑)

ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่เลขที่ ๓๔/๖ หมู่ที่ ๓ ตำบลเมืองเก่า อำเภอเสนาให้ จังหวัดสระบุรี ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สบ ๗๕๔๐๔/๓๐๓ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ และคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สบ ๗๕๔๐๔/๓๙๐ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการไว้ทันที ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งแรกวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงรับเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งที่สอง วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงรับเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๒๓๐ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่ส่งข้อมูลเพิ่มเติม ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๒๒๙ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ สบ ๗๕๔๐๑/๔๒๕ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๒๒๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ ซึ่งศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๑๔.๐๗/๑๐๒๖ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง ขอส่งรายงานข้อเท็จจริงพร้อมเอกสารหลักฐาน

๒๕ ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลเมืองเก่า เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๗ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง ณ สถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์พบว่า ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุกรจำนวนไม่เกิน ๑๔๐ ตัว ผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า ในการบำบัดสิ่งปฏิกูลของสุกรผู้อุทธรณ์มีการบำบัดโดยการทำบ่อหมักก๊าซชีวภาพ มีจำนวน ๓ บ่อ คือ ขนาด ๔๕ คิว ๑ บ่อ และขนาด ๘ คิว ๒ บ่อ ซึ่งผู้อุทธรณ์อ้างว่า มีการทำความสะอาดคอกสุกรอาทิตย์ละ ๓ ครั้ง โดยไม่ได้กำหนดวันที่แน่นอนในการทำ ความสะอาด บ่อซีเมนต์ที่กักเก็บบ่อแรก มูลสุกรและน้ำเสียผสมกันก่อนที่จะเข้าสู่บ่อหมักก๊าซชีวภาพ ศูนย์อนามัยที่ ๔ สระบุรี เห็นว่า สภาพบริเวณของรางรวบรวมน้ำเสียก่อนเข้าสู่บ่อเก็บกักนั้น มีน้ำเสียและมูลสุกรที่ไหลมาซึ่งอยู่บริเวณทางเข้าบ่อเก็บกักไม่สามารถไหลลงบ่อเก็บกักได้ ส่วนบ่อเก็บกักกาก

ตะกอน...

ตะกอนของผู้อุทธรณ์ มีลักษณะเป็นวงซีเมนต์ ๒ วงมาซ้อนกัน เพื่อให้สูงขึ้นไม่ได้มีการยาแนวรอยต่อ หากมีการใช้งานจริงจะทำให้มีการไหลของกากตะกอนออกจากรอยต่อของวงบ่อซีเมนต์ดังกล่าว เห็นว่า บ่อแก๊สของผู้อุทธรณ์ไม่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานหรือผู้มีความเชี่ยวชาญใด ประกอบกับลักษณะของวงบ่อซีเมนต์ด้านล่างของวงบ่อมีน้ำขัง ตะไคร่ และสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กอาศัยอยู่รวมกันมีต้นหญ้าขึ้น เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ใช้งานวงบ่อซีเมนต์ดังกล่าว ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า มีการล้างบ่อตักตะกอนทุกครั้ง กรณีที่มีปริมาณกากตะกอนในปริมาณมากจะมีการสูบกากตะกอนใส่ถังขนขึ้นท้ายรถกระบะ เพื่อนำไปเป็นปุ๋ยใส่ในนาข้าวที่อยู่ติดกับพื้นที่ฟาร์ม เห็นว่า วงบ่อซีเมนต์ดังกล่าวไม่มีการเจาะทางระบายน้ำไว้ด้านล่างหรือด้านข้างเพื่อใช้ในการระบายน้ำที่ล้างทำความสะอาดโรงเรือนเลี้ยงสุกร และการกำจัดกากตะกอนโดยการนำไปเป็นปุ๋ย โดยบรรทุกใส่ท้ายรถกระบะไปเทในนาข้าวนั้นเป็นไปได้ยาก ส่วนฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้อุทธรณ์ตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่นาเป็นคันนาล้อมรอบ เพื่อรองรับน้ำฝน ตรงบริเวณที่ใช้เลี้ยงสุกรจะยกสูงขึ้นจากพื้น หากมีฝนตกหนักอาจเกิดน้ำท่วมขังในบริเวณฟาร์มสุกรได้ ส่วนกลิ่นเหม็นจากการเลี้ยงสุกร แม้ในขณะที่ตรวจสอบสถานประกอบการของผู้อุทธรณ์จะไม่ได้รับกลิ่นก็ตาม แต่จากการสอบถามประชาชน ซึ่งมีที่อยู่บริเวณใกล้เคียงห่างจากสถานประกอบการประมาณ ๑๕๐ - ๔๒๐ เมตร จำนวน ๔ ราย ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ได้รับกลิ่นเหม็นจากสถานประกอบการเลี้ยงสุกรของผู้อุทธรณ์ ซึ่งก่อนที่จะเจ้าหน้าที่จะลงตรวจสอบผู้อุทธรณ์อาจจะมีการทำความสะอาดจึงไม่ได้กลิ่นเหม็นมาประมาณ ๒ สัปดาห์แล้ว ประกอบกับลักษณะโรงเรือนเลี้ยงสุกรของผู้อุทธรณ์ เมื่อมีการทำความสะอาดโรงเรือนจะมีการปล่อยน้ำเสียลงด้านล่างเกิดการกักเก็บน้ำเสียไว้ จึงมีลักษณะเช่นเดียวกับบ่อบำบัดน้ำเสีย ซึ่งเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดกลิ่นอันเนื่องมาจากแก๊สไฮโดรเจนซัลไฟด์ (Hydrogen sulfide) สารประกอบซัลไฟด์อื่น ๆ และก๊าซแอมโมเนีย (Ammonia) ที่จะฟุ้งกระจายไปในอากาศได้ สำหรับจุดที่เป็นรางรวบรวมน้ำเสียและมูลสุกร เพื่อนำไปยังบ่อหมักแก๊สชีวภาพนั้น ไม่มีพื้นผิวลาดเอียงภายในราง จึงไม่สามารถรวบรวมน้ำเสียจากการล้างโรงเรือนไปยังบ่อหมักแก๊สได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้น้ำเสียและมูลสุกรยังคงสะสมติดค้างอยู่ภายในรางรวบรวม ซึ่งถ้าหากติดค้างอยู่เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นได้ ส่วนจุดทิ้งกากตะกอนที่เป็นปุ๋ย เห็นว่า การทำปุ๋ยจะต้องทำเป็นลานตากตะกอนให้แห้งแล้วจึงกวาดมูลสุกรที่แห้งแล้วไปใช้ทำปุ๋ยต่อไป แต่จุดทิ้งกากตะกอนที่เป็นปุ๋ยของผู้อุทธรณ์ เป็นบ่อระบายกากมูลสุกรที่มีลักษณะเหลวเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งยังไม่ใช้ปุ๋ยที่จะนำไปใช้ จะมีการปลดปล่อยแก๊สไฮโดรเจนซัลไฟด์ สารประกอบซัลไฟด์ และแอมโมเนีย จากบริเวณดังกล่าวได้ดังนี้ จุดทิ้งกากตะกอนของผู้อุทธรณ์จึงมีโอกาสที่จะก่อให้เกิดเหตุรำคาญได้ด้วยเช่นกัน และคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น พบว่าสถานประกอบการของผู้อุทธรณ์เป็นแบบระบบเปิด ไม่มีการบริหารจัดการมูลสุกรที่ดี นั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวงควบคุมสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๒๒ กำหนดว่า “สถานประกอบการใด ที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ... จะต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบ จนเป็นเหตุรำคาญหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน และผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น” ประกอบกับรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจประกาศให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงสาธารณสุขกำหนดให้กิจการที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสัตว์ เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามข้อ ๓ กิจการประเภทที่ ๑ (๑) ของประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ เทศบาลตำบลเมืองเก่าได้ออกข้อกำหนดให้กิจการดังกล่าว เป็นกิจการที่ต้องควบคุมตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้ โดยกำหนดให้การเลี้ยงสัตว์เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเมืองเก่า ตามเทศบัญญัติเทศบาลตำบลเมืองเก่า เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๗ เมื่อข้อกำหนดของท้องถิ่นมีผลใช้บังคับแล้วห้ามมิให้ผู้ใดที่ดำเนินกิจการเลี้ยงสัตว์ในลักษณะ

ที่เป็นการค้า เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกรจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๑ โดยไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์เคยได้รับใบอนุญาตดังกล่าวมาก่อน จึงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการเลี้ยงสุกร โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๐๓ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และคำสั่งที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๕๐ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ และให้ผู้อุทธรณ์หยุดดำเนินการไว้ทันทีจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปราศจากอันตราย ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อ ๒๒ ของกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการเลี้ยงสุกร โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างเหตุผลพิจารณาไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกรให้ผู้อุทธรณ์ ประเด็น ดังนี้ ข้อ ๑ สถานที่ตั้งประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่ในพื้นที่น้ำท่วมขัง นั้น เมื่อปรากฏว่า กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๑๑ กำหนดว่า “สถานประกอบกิจการต้องดูแลมิให้มีน้ำท่วมขังบริเวณสถานประกอบกิจการ... เพื่อไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพแก่ประชาชนในบริเวณใกล้เคียง” ซึ่งกฎกระทรวงดังกล่าว กำหนดให้สถานประกอบกิจการต้องดูแลมิให้มีน้ำท่วมขังเท่านั้น ไม่ได้ห้ามตั้งสถานประกอบกิจการอยู่ในบริเวณที่มีน้ำท่วมขัง ประกอบกับเทศบัญญัติเทศบาลตำบลเมืองเก่า เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๗ ไม่ได้ห้ามสถานที่ตั้งประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตั้งอยู่ในพื้นที่น้ำท่วมขังเช่นกัน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงไม่อาจกล่าวอ้างเป็นเหตุผลในการพิจารณาในการไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ได้ ข้อ ๒ โรงเรือนเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่ติดกับพื้นที่ที่ดินต่างเจ้าของรายอื่นน้อยกว่าระยะ ๒๐ เมตร นั้น เห็นว่า กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๖ วรรคสอง กำหนดว่า “การกำหนดสถานที่อื่นใดเพิ่มเติม การกำหนดระยะห่าง และ... ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา” ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจจะกล่าวอ้างเป็นเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ได้ ข้อ ๓ การกำจัดน้ำเสีย ไม่มีการบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากการเลี้ยงสุกร (ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๑) เห็นว่า เหตุผลในส่วนนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้ระบุจำนวนหน่วยของสุกรว่า การเลี้ยงสุกรของผู้อุทธรณ์มีหน่วยเท่าไร เข้าข่ายที่จะต้องควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมหรือไม่ อย่างไร หากการเลี้ยงสุกรของผู้อุทธรณ์เข้าข่าย จะเป็นประเภท ก หรือประเภท ข ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้การเลี้ยงสุกรเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจจะกล่าวอ้างเป็นเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ได้อีกเช่นกัน ดังนั้น จึงเห็นว่า เหตุผลของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามคำสั่งดังกล่าวในข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ เป็นเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ที่ไม่อาจกล่าวอ้างได้ ส่วนประเด็นข้อ ๔. เหตุเดือดร้อนรำคาญ เรื่อง กลิ่น และการปล่อยน้ำเสียลงพื้นที่

ข้างเคียง...

ข้างเคียงไม่ได้รับการแก้ไขเพียงพอ และยังคงปรากฏมีเรื่องร้องเรียนในพื้นที่ เมื่อรับฟังได้ว่า สถานประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์เป็นแบบระบบเปิด ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบป้องกันแก๊สชีวภาพ รวมถึงระบบการบริหารจัดการมูลสุกรที่ไม่มีมาตรฐาน และการทำความสะอาดโรงเรือนเลี้ยงสุกร ๓ วันต่อสัปดาห์นั้น ไม่เพียงพอ เนื่องจากผูุ้ธรณ์ต้องทำความสะอาดอย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง เพื่อป้องกันการสะสมของมูลสุกรในคอก

๕ รางระบายน้ำรอบโรงเรือนต้องเก็บกวาดมูลสุกรที่ตกค้างในรางระบายน้ำอย่างน้อยวันละครั้งหลังจากล้างคอกสุกร ประกอบกับประชาชนได้รับกลิ่นเหม็นจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรของผูุ้ธรณ์ จึงเห็นว่า ผูุ้ธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อ ๒๒ ของกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และข้อ ๑๖ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลเมืองเก่า เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดว่า “สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง หรือความสั่นสะเทือน

๑๐ มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ ของเสียอันตราย หรือ... จะต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ... และผูุ้ธรณ์อาศัยบริเวณใกล้เคียง” ข้อกล่าวอ้างในส่วนนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถกล่าวอ้างเป็นเหตุในการไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผูุ้ธรณ์ได้

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๐๓ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และมีคำสั่งยกอุทธรณ์คำสั่ง

๑๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๙๐ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๐๓ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และมีคำสั่งยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สป ๗๕๔๐๔/๓๙๐ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑

๒๐

๒๕

๓๐

๓๕

๓.๒.๔ อุตธรณ์ของนายอิวาร เรือนแก้ว (อุตธรณ์ที่ ๖๗/๒๕๖๑)

- ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุตธรณ์นี้ ผู้อุตธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๙ ตำบลบ้านร้อง อำเภोगาว จังหวัดลำปาง มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๑ ขออุตธรณ์กรณีองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านร้อง มีหนังสือ ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ เรื่อง การเลี้ยงสุกร ไม่อาจออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้ผู้อุตธรณ์หยุดกิจการเลี้ยงสุกร ซึ่งผู้
- ๕ อุตธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ ผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุตธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ผ่านนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านร้อง ผู้อุตธรณ์ใช้สิทธิอุตธรณ์เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๑ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้แจ้งสิทธิการอุตธรณ์ ทำให้สิทธิการอุตธรณ์ขยายเป็น ๑ ปี ดังนั้น ผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุตธรณ์ภายใน ๑ ปี วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุตธรณ์จึงมีสิทธิอุตธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๗๔๘ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุตธรณ์ถึงผู้
- ๑๐ อุตธรณ์ ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุตธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ เพิ่มเติมเอกสารหลักฐาน ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๗๔๗ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการและให้หยุดกิจการ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๕๕๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่
- ๒๐ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๖๗๔๖ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือผู้อำนวยการศูนย์อนามัยที่ ๑ เชียงใหม่ กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการและให้หยุดกิจการ

ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์

- คณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ
- ๒๕ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุตธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง หนังสือ ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ เรื่อง การเลี้ยงสุกร ไม่อาจออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้ผู้อุตธรณ์หยุดกิจการเลี้ยงสุกร เป็นคำสั่ง ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่อย่างไร

- พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครอง หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ” ซึ่งหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านร้อง ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑
- ๓๐ เรื่อง การเลี้ยงสุกร ไม่อาจออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้อุตธรณ์ มีลักษณะเป็นการปฏิเสธคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ และให้ผู้อุตธรณ์หยุดกิจการเลี้ยงสุกร อันมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิของผู้อุตธรณ์แล้ว หนังสือดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งไม่ออกใบอนุญาต และให้หยุดกิจการ ซึ่งผู้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
- ๓๕

ประเด็นที่...

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ ไม่อาจออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้ผูุ้ทธธรณ์หยุดกิจการเลี้ยงสุกร ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

- พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๗
- ๕ กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือ และการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ” เห็นว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลอย่างน้อยต้องประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ เมื่อพิจารณาจากคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าวเห็นว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้อ้างอิงข้อกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือที่มีองค์ประกอบไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ ๓/๒๕๔๔ เรื่อง การควบคุมกิจการการเลี้ยงสุกร หลักเกณฑ์ในการควบคุมการประกอบกิจการเลี้ยงสุกรนั้น เป็นเพียงหลักเกณฑ์คำแนะนำที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องนำไปออกเป็นข้อบัญญัติของท้องถิ่น เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการควบคุมกิจการประเภทดังกล่าว เมื่อพิจารณาตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ แล้ว เห็นว่า กรณีนี้ ผูุ้ทธธรณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ซึ่งเหตุผลที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างเป็นเหตุแห่งการไม่ออกใบอนุญาต ผูุ้ทธธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ ๓/๒๕๔๔ เรื่อง การควบคุมกิจการการเลี้ยงสุกร หลักเกณฑ์ในการควบคุมการประกอบกิจการเลี้ยงสุกร นั้น ไม่ใช่เหตุผลที่สามารถ อ้างได้โดยชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และคำสั่งให้ผูุ้ทธธรณ์หยุดกิจการเลี้ยงสุกรนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้อ้างอิงข้อกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือที่มีองค์ประกอบไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑

๒๕ มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ลป ๗๑๙๐๑/๒๒๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๑

๓๐

๓๕

๓.๒.๕ อุตธรณ์ของนายคณิง ทศนเศรษฐ์ (อุตธรณ์ที่ ๖๘/๒๕๖๑)

- ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุตธรณ์นี้ ผู้อุตธรณ์ประกอบกิจการประเภทเกี่ยวกับโลหะ การกลึง การเจาะ การเชื่อม การตัด การอัดโลหะ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๑๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับคำสั่ง
- ๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๙๑๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้หยุดดำเนินกิจการ ประเภทเกี่ยวกับโลหะ การกลึง การเจาะ การเชื่อม การตัด การอัดโลหะ ซึ่งผู้อุตธรณ์ไม่เห็นด้วย จึงขออุตธรณ์คำสั่งตามหนังสือลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ มายังคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ และผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุตธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑
- ๑๐ ดังนั้น ผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุตธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุตธรณ์จึงมีสิทธิอุตธรณ์ได้ตาม มาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ได้มีหนังสือ ถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๗๐๗๘ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการ พิจารณาอุตธรณ์ถึงผู้อุตธรณ์ ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุตธรณ์ไม่ส่งข้อมูลเพิ่มเติม ๒. มีหนังสือ
- ๑๕ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๗๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีให้หยุดประกอบกิจการ ไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ ชม ๗๖๖๐๑/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๑ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสาร หลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๗๐๗๕ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๑ เชียงใหม่ กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดประกอบกิจการ

๒๐ ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์

- คณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้
- ประเด็นที่หนึ่ง ผู้อุตธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็น
- ๒๕ อันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่ อย่างไร
- พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจประกาศให้กิจการใดเป็น กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกำหนดให้กิจการที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่ ประเภทการกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน รีด หรืออัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้า เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามข้อ ๓
- ๓๐ กิจการประเภทที่ ๖. (๓) ของประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอนได้ออกข้อบัญญัติให้กิจการดังกล่าว เป็นกิจการที่ต้องควบคุม ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้ โดยกำหนดให้กิจการที่เกี่ยวกับโลหะ หรือแร่ ประเภทการกลึง การเจาะ การเชื่อม... การตัด การอัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้า ... เป็นกิจการที่ต้องมี การควบคุมภายในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน ตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน
- ๓๕ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อข้อบัญญัติของท้องถิ่นมีผลใช้บังคับแล้วห้าม มิให้ผู้ใดที่ดำเนินกิจการกลึง การเจาะ การเชื่อม... การตัด การอัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้าใน ลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้อุตธรณ์ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อ สุขภาพ....

สุขภาพประเภทดังกล่าว ตามใบอนุญาต เล่มที่ ๐๑ เลขที่ ต.๕๓/๖๐ ปี ๖๐ จึงเป็นการปฏิบัติ
 ตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมาตรา ๕๕ วรรคสอง
 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้ กำหนดว่า “การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ...”
 เมื่อปรากฏว่า ใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๑ ผูุ้ทธรณ์ได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต เมื่อ
 ๕ วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๑ ก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ถือว่าผูุ้ทธรณ์ประกอบกิจการโดยได้รับอนุญาตประกอบ
 กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อย่างไรก็ตาม ผูุ้ทธรณ์จะต้องดำเนินการในสถานประกอบกิจการให้
 เป็นไปตามข้อ ๒๒ ของกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่
 กำหนดว่า สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง มลพิษ
 ทางอากาศ มลพิษทางน้ำ จะต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรืออาจ
 ๑๐ เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน และผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น
 และข้อ ๖ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
 พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดว่า ผู้ดำเนินการกิจการตามข้อ ๕ ทั้งเป็นการค้าและไม่เป็นการค้า ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์
 และเงื่อนไขทั่วไป เพื่อการดูแลสุขภาพหรือสุขภาพของสถานที่ใช้ดำเนินการ ซึ่งนายสรารุ ปิ่นแก้ว ตำแหน่ง
 นิติกร ผู้แทนศูนย์อนามัยที่ ๑ เชียงใหม่ ให้ข้อมูลว่า ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง ณ สถานประกอบ
 ๑๕ กิจการของผูุ้ทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๑ พบว่า สถานประกอบกิจการมีลักษณะเปิดโล่ง
 มีการก่อกำแพงขึ้นมาเพียงด้านเดียว ขณะตรวจสอบผูุ้ทธรณ์มีการเจียรเหล็กเกิดเสียงดังจนเป็นเหตุรำคาญจริง
 ประกอบกับคำชี้แจงแก่ผูุ้ทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างว่า องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอนได้รับ
 เรื่องร้องเรียนจากประชาชนที่ได้รับผลกระทบ เรื่อง เสียงดัง กลิ่น ควัน จากการประกอบกิจการเชื่อมโลหะ เจ้า
 ๒๐ พนักงานท้องถิ่นจึงมอบหมายให้เจ้าพนักงานสาธารณสุข และคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีเรื่อง
 ร้องเรียนดังกล่าว ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง พบว่า สถานประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์อยู่ติดกับที่
 อยู่อาศัยของผู้ร้องเรียน อยู่ในแหล่งชุมชนหนาแน่น โรงเรือนที่ใช้ประกอบกิจการมีลักษณะเปิดโล่ง ไม่มีผนังกัน
 ไม่ติดตั้งเครื่องดูดควัน อุปกรณ์ป้องกันเสียง กลิ่นและควัน เจ้าพนักงานสาธารณสุข และคณะกรรมการ
 ตรวจสอบข้อเท็จจริงได้แนะนำให้ผูุ้ทธรณ์ดำเนินการหลีกเลี่ยงการทำงานที่เกี่ยวกับโลหะหนัก หรืองานชิ้นใหญ่
 ที่ก่อให้เกิดเสียงดัง หากจำเป็นต้องทำให้ย้ายไปห่างไกลจากชุมชน ให้ก่อฝาผนังกันโรงเรือนให้มิดชิด ติดตั้งพัดลม
 ๒๕ ดูดอากาศ เพื่อป้องกัน ลดเสียงและกลิ่น ที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๑
 คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ดำเนินการติดตามผลการปรับปรุงสถานประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์
 พบว่า ผูุ้ทธรณ์ก่อกำแพงสูงขึ้น ๑.๕ เมตร จัดซื้อเครื่องตัดเหล็กใหม่มีกลไกในการควบคุมเสียง กลิ่นและควัน
 จากการตัดโลหะ ส่วนการตัดโลหะที่มีขนาดใหญ่ผูุ้ทธรณ์อ้างว่า ได้นำไปจ้างโรงกลึงในพื้นที่อื่น คณะกรรมการ
 ตรวจสอบข้อเท็จจริง เห็นว่า ผูุ้ทธรณ์ยังไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามคำแนะนำ จึงแจ้งให้ผูุ้ทธรณ์ดำเนินการ
 ๓๐ อีกครั้ง วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๖๑ คณะกรรมการดังกล่าว ตรวจติดตามผลการดำเนินการของผูุ้ทธรณ์ พบว่า
 ผูุ้ทธรณ์ก่อฝาผนังกันโรงเรือนสูงประมาณ ๕ เมตร แต่ยังมีช่องว่างระหว่างเพดานกับหลังคา ไม่ติดพัดลมดูด
 อากาศ โดยรับงานเชื่อม ตัด โลหะอย่างต่อเนื่อง และยังมีการตัด เชื่อมโลหะที่มีขนาดใหญ่ ทำให้ผู้ร้องเรียน
 ยังคงได้รับความเดือดร้อนเช่นเดิม ต่อมาวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๑ ผูุ้ทธรณ์ได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต
 ประกอบกิจการกลึง การเจาะ การเชื่อม การตัด ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๑
 ๓๕ และ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เจ้าพนักงานสาธารณสุขพร้อมคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ดำเนินการ
 สอบถามผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงสถานประกอบกิจการดังกล่าว ในรัศมี ๕๐ เมตร จำนวน ๗ ราย พบว่า มีจำนวน ๕
 ราย ให้ข้อมูลว่า ได้รับผลกระทบเรื่องเสียง กลิ่น และควัน จากการประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์ ส่วนอีก
 ๒ ราย ให้ข้อมูลว่า เคยได้รับผลกระทบดังกล่าว แต่เนื่องจากผูุ้ทธรณ์ย้ายสถานประกอบกิจการไปด้านหลัง
 ที่อยู่อาศัยจึงไม่ได้รับผลกระทบ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นว่า แม้ผูุ้ทธรณ์จะได้รับ
 ๔๐ ใบอนุญาต...

ใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทกิจการกลึง การเจาะ การเชื่อม การตัด และได้ต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้วก็ตาม แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามผลการดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๑ เชียงใหม่ และคำชี้แจงแก้ข้อสงสัยของเจ้าพนักงานท้องถิ่นสอดคล้องกันว่า การประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์ก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ

๕ จนเป็นเหตุรำคาญต่อผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจริง ดังนั้น จึงรับฟังได้ว่า ผูุ้ทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อ ๒๒ กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และข้อ ๖ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๙๑๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑

๑๐ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผูุ้ทธรณ์หยุดดำเนินการไว้ทันทีที่เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปราศจากอันตรายแล้ว ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔๕ กำหนดว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้อง

๑๕ ตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีที่เป็นการชั่วคราว จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า

๒๐ ปราศจากอันตรายแล้วก็ได้” พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผูุ้ทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อ ๒๒ กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และข้อ ๖ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตอน เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกคำสั่งให้ผูุ้ทธรณ์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง และถ้าผูุ้ทธรณ์ไม่แก้ไข เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงจะสั่งให้ผูุ้ทธรณ์หยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีที่เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่

๒๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตราย กรณีอุทธรณ์นี้ไม่ปรากฏว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้ผูุ้ทธรณ์แก้ไขหรือปรับปรุงสถานประกอบกิจการก่อน และการปฏิบัติไม่ถูกต้องดังกล่าวไม่ถึงขนาดเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งฉบับนี้ ให้ผูุ้ทธรณ์หยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีที่เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะปราศจากอันตราย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้

๓๐ สำหรับการกระทำนั้น ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๙๑๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผูุ้ทธรณ์หยุดดำเนินการไว้ทันทีที่เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้ดำเนินการให้ปราศจากอันตรายแล้ว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๙๑๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑

๓๕ มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๙๑๕/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑

๓.๒.๖ อุตธรณ์ของนางสาววีระญา ธีระนกุล (อุตธรณ์ที่ ๗๐/๒๕๖๑)

ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุตธรณ์นี้ ผู้อุตธรณ์ประกอบกิจการประกอบกิจการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ตั้งอยู่ที่ ๔๑๗ ตำบลขมิ้น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ถึงคณะกรรมการพิจารณา

๕ อุตธรณ์ ขออุตธรณ์กรณีองค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น มีหนังสือที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งผลการยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่สามารถออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้อุตธรณ์ ซึ่งผู้อุตธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้

คณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ และผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑

๑๐ ดังนั้น ผู้อุตธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุตธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์

คณะกรรมการพิจารณาอุตธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

๑๕ ประเด็นที่หนึ่ง หนังสือที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งผลการยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่สามารถออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้อุตธรณ์ เป็นคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ” ซึ่งหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น ที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

๒๕ เรื่อง แจ้งผลการยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่สามารถออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้อุตธรณ์ มีลักษณะเป็นการปฏิเสธคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการอันมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิของผู้อุตธรณ์แล้ว หนังสือดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตซึ่งผู้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๓๐ ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ ไม่สามารถออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้อุตธรณ์ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๗ กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือ และการยื่นยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ” เห็นว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลอย่างน้อยต้องประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ เมื่อพิจารณาจากคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าวเห็นว่า เจ้าพนักงาน

ท้องถิ่น...

ท้องถิ่นไม่ได้อ้างอิงข้อกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือที่มีรายการ ไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๓๗ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่ จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” ซึ่งในการพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการกำจัดมูล ฝอยติดเชื้อ ขององค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น นั้น ต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๒ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งกำหนดว่า “(๒) ข้อกำหนดเฉพาะในส่วน ที่ว่าด้วยการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้กระทรวงสาธารณสุขกำหนดยกเว้นไม่ใช้บังคับในท้องที่ของ ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นนอกจาก (๑) ตามความเหมาะสมกับสภาพท้องที่ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไข

๑๐ อย่างใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา” กรณีนี้กระทรวงสาธารณสุขได้ออก ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขว่าด้วยการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ในท้องที่เทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๕๘ ดังนั้น ในการพิจารณาใบอนุญาตประกอบ กิจการของผู้ותרณ์ เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องพิจารณาหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวง สาธารณสุขดังกล่าวประกอบการพิจารณาด้วย เมื่อพิจารณาตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น

๑๕ ที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ แล้ว เห็นว่า กรณีนี้ ผู้ותרณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ประกอบกิจการมูลฝอยติดเชื้อ ไม่ใช่การยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งมาในคำสั่ง รวมทั้งเหตุผลที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างเป็นเหตุแห่งการไม่ออก ใบอนุญาต เนื่องจาก ๑. สถานประกอบกิจการของผู้ותרณ์ยังไม่ผ่านการประชาคมของประชากรในพื้นที่ หมู่ที่ ๑๓ และประชากรบริเวณใกล้เคียงที่ผู้ותרณ์ตั้งเป็นสถานประกอบกิจการ ๒. สำนักงานสาธารณสุข

๒๐ ยังไม่มีการตรวจสอบสถานประกอบกิจการโรงเตาเผาขยะของผู้ותרณ์ ๓. องค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น ยังไม่ได้ประกาศเป็นเขตควบคุมตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น ไม่ใช่เหตุผลที่สามารถ อ้างได้โดยชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เนื่องจากไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขว่าด้วยการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ในท้องที่เทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงาน ท้องถิ่น ที่ สน ๗๑๐๐๒/๘๐๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑

๓.๒.๗ อุทธรณ์ของนายนิรันทร์ รุ่งบรรณพันธ์, นางสาวหทัยทิพย์ ลียุทธานนท์, นายประสิทธิ์ กาญจนจกกล, นายทรงศักดิ์ จุฑาสุโกศล และนายประชุม ภูสมศรี (อุทธรณ์ที่ ๗๓ - ๗๘/๒๕๖๑)

- ฝ่ายเลขานุการฯ ชี้แจงต่อที่ประชุมถึงข้อมูลและหลักฐานที่ได้รับ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์สรุปได้ ดังนี้ อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงนกแอ่นกินรัง บริเวณพื้นที่ตำบลมาบอำมฤต อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๑๒๖/๒๕๖๑ ๑๒๗/๒๕๖๑ ๑๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ๗๒/๒๕๖๑ และ ๗๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ๕ ออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑ โดยไม่แจ้งสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และต่อมาได้แจ้งสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๖ และ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่ส่งข้อมูลเพิ่มเติม ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๗๗๕๑ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีให้แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ ขพ ๕๒๙๐๑/๙๓๖ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๑ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๗๗๕๑ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือศูนย์อนามัยที่ ๑๑ นครศรีธรรมราช กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดประกอบกิจการทันที ซึ่งศูนย์อนามัยที่ ๑๑ นครศรีธรรมราช กรมอนามัย มีหนังสือที่ สธ ๐๙๒๑.๐๕/๓๙๖ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๑ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงพร้อมเอกสารหลักฐาน
- ๑๐
- ๑๕
- ๒๐

๒๕ ข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การเลี้ยงนกแอ่นกินรังของผู้อุทธรณ์ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นหรือมลพิษอันรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญ หรือไม่ อย่างไร

- ๓๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยเจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลมาบอำมฤต บริเวณอาคารเลี้ยงนกของผู้อุทธรณ์ในพื้นที่ตำบลมาบอำมฤต อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ และ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ พบว่า ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการให้มินิกแอ่นกินรังเข้ามาทำรังภายในอาคาร โดยประสงค์ต่อผลประโยชน์ในการจัดเก็บรังนก ซึ่งเห็นได้ว่า การมินิกเข้ามาอาศัยจำนวนมากทำให้เกิดการสะสมของมูลนก กลิ่นจากขี้นก ไนตก แมลงต่าง ๆ อันอาจทำให้เกิดโรคติดต่อต่าง ๆ ได้ จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงซึ่งอยู่ในแหล่งชุมชนหนาแน่น ถือว่าเป็นเหตุรำคาญได้ จึงได้ออกคำแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๑ และ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุง แต่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์มิได้
- ๓๕

ปฏิบัติตาม ...

- ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานภายในกำหนด โดยปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ พบว่า มีนกแอ่นกินรังบินเข้าออกบริเวณอาคารดังกล่าว พร้อมกับมีรังนกอยู่ในอาคาร มีการทำความสะอาด แต่ยังมีลูกนก ขนนก ซึ่งมีน้อยกว่าการตรวจสอบในครั้งแรก มีน้ำขังบนพื้นอาคาร ไม่พบแมลงสาบหรือแมลงปีกแข็ง มีแผ่นไม้ที่ยึดติดเพดานและมืงนกแอ่นกินรังมาทำรังบนแผ่นไม้ มีกลิ่นฉุนเมื่อเปิดประตูเข้าไป ไม่มีเสียงเรียกนก และอาคารตั้งอยู่ติดกับอาคารหลังอื่นเป็นลักษณะตึกแถวอยู่ในแหล่งชุมชน
- ๕ สอดคล้องกับรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๑๑ นครศรีธรรมราช กรมอนามัย เมื่อวันที่ ๔ - ๕ กันยายน ๒๕๖๑ พบว่า ที่ตั้งสถานที่เลี้ยงนกแอ่นกินรัง ของผู้อุทธรณ์ทั้ง ๕ ราย ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลมาบอำมฤต อำเภอประทีพ จังหวัดชุมพร ซึ่งบริเวณดังกล่าวมีลักษณะเป็นชุมชนหนาแน่น ซึ่งอาคารส่วนใหญ่เป็นอาคารพาณิชย์เพื่อประกอบกิจการและเป็นที่อยู่อาศัย โดยผู้ดำเนินการ
- ๑๐ ตรวจสอบข้อเท็จจริงมีข้อคิดเห็นจากการตรวจสอบสรุปดังนี้ ๑ ผู้อุทธรณ์ใช้อาคารที่ขออนุญาตผิดประเภท ๒ พื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นแหล่งชุมชนที่มีความหนาแน่นมาก ซึ่งง่ายต่อการได้รับผลกระทบ ๓ การเลี้ยงนกแอ่นกินรังไม่ได้มีผลกระทบเฉพาะการเลี้ยงในอาคารเท่านั้น เนื่องจากนกมีความเป็นอิสระในการเข้า - ออก ดังนั้น เมื่อนกอยู่ภายนอกอาคาร คือ ช่วงเช้าต่อนอกจากรังและช่วงเย็นก่อนเข้ารัง นกจะยังบินวนรอบ ๆ อาคารที่อยู่ของนกก่อน ซึ่งอาจสร้างความรำคาญทั้งในเรื่องของเสียงและมูลนก ๔ ประชาชนที่อยู่บริเวณ
- ๑๕ ดังกล่าวมีความกังวลว่าอาจมีผลกระทบต่อสุขภาพ ๕ เหตุรำคาญที่อาจเกิดขึ้นจากการเลี้ยงนกแอ่นกินรัง ได้แก่ (๑) กลิ่น (๒) น้ำที่เกิดจากการทำความสะอาด (๓) เสียงที่เกิดจากการเปิดเพลงเรียกนก และเสียงนก ร้องตอนบินเข้า - ออกจากรัง (๔) ขนนก ไนนก ซากนก มูลนก และจากการสอบถามผู้อยู่อาศัยโดยรอบสถานที่เลี้ยงนกแอ่นกินรังของผู้อุทธรณ์ ทั้ง ๕ ราย ในบริเวณพื้นที่ตรวจสอบ ๐.๐๗๗๙ ตารางกิโลเมตร จำนวน ๓๑ ราย พบว่า มีผู้ได้รับความเดือดร้อนจำนวน ๑๗ ราย ผู้ได้รับผลกระทบยอมรับได้จำนวน ๗ ราย และผู้ไม่ได้รับ
- ๒๐ ความเดือดร้อนจำนวน ๗ ราย ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การเลี้ยงนกแอ่นกินรังของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นหรือมลพิษอันรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญจริง

- ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๑๒๖/๒๕๖๑ ๑๒๗/๒๕๖๑ ๑๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ๗๒/๒๕๖๑ และ ๗๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตาม
- ๒๕ ความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ อย่างไร

- พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การเลี้ยงนกแอ่นกินรังของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นหรือมลพิษอันรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญจริง ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๑๒๖/๒๕๖๑ ๑๒๗/๒๕๖๑ ๑๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑
- ๓๐ และที่ ๗๒/๒๕๖๑ และ ๗๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ โดย ๑ จัดทำความสะอาดอาคารทั้งหมดไม่ให้มีมูลนก มีกลิ่นเหม็น มีซากนก มีขนนกหรือแมลงต่าง ๆ ทุก ๆ ๓ วัน ๒ ดำเนินการแก้ไขไม่ให้มีนกแอ่นกินเข้ามาอยู่อาศัย อันเป็นการแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุเพื่อไม่ให้เกิดโรคติดต่อหรือโรคระบาด จึงขอบด้วยกฎหมายแล้ว

- ๓๕ จึงมีข้อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๑๒๖/๒๕๖๑ ๑๒๗/๒๕๖๑ ๑๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ๗๒/๒๕๖๑ และ ๗๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

เห็นชอบตามข้อเสนอคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๑๒๖/๒๕๖๑ ๑๒๗/๒๕๖๑ ๑๒๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ๗๒/๒๕๖๑ และ ๗๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑

๑๐

๑๕

๒๐

๒๕

๓๐

๓๕

๓.๓ เรื่องทบทวนการมอบอำนาจดำเนินคดี

๕ เนื่องจากมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ในคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จำนวน ๓ ราย เพื่อให้องค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้นเพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ในการดำเนินการมอบอำนาจดำเนินคดี ฝ่ายเลขานุการฯ จึงเสนอที่ประชุมทบทวนการมอบอำนาจดำเนินคดี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑๐ ๑. ในการดำเนินคดีทางศาล หากมีการฟ้องคดีต่อศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์รวมถึงกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นชอบให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (อธิบดีกรมอนามัย) เป็นผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีแทนคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทุกคน และยืนยันการให้อำนาจตามมติเดิมในรายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๓-๓/๒๕๖๑ วันอังคารที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๑

๑๐ ๒. ปรับข้อความ ในเรื่องอำนาจของประธานคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (อธิบดีกรมอนามัย) ผู้รับมอบอำนาจ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยจัดเรียงการให้อำนาจ ดังนี้

๑๕ (๑) ดำเนินคดีปกครอง คดีแพ่ง และคดีอาญา ในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา จนกว่าคดีถึงที่สุด เช่น จัดทำคำฟ้อง คำให้การ หรือคำร้อง คำขอ คำแถลง การประนีประนอมยอมความ รับเงินต่างๆ จากศาล การสละสิทธิ หรือการใช้สิทธิในการอุทธรณ์หรือฎีกา หรือในการขอให้พิจารณาคดีใหม่ รวมทั้งดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารที่เกี่ยวข้องทางคดี หรือดำเนินการให้ถ้อยคำหรือข้อความส่งเอกสารหรือพยานหลักฐานใดๆ ต่อศาล และให้ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด หรือผู้แทนสำนักงานคดีปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดกรมอนามัย หรือบุคคลอื่นใด ที่รับมอบอำนาจดังกล่าว มีอำนาจในการมอบฉันทะ/มอบอำนาจช่วงด้วย

๒๐ (๒) มีอำนาจในการมอบอำนาจช่วงให้ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด หรือผู้แทนสำนักงานคดีปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดกรมอนามัย หรือบุคคลอื่นใด ดำเนินคดีแทนต่อไปได้

(๓) ปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มอบหมาย

มติคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

๒๕ เรื่องการมอบอำนาจในการดำเนินคดีทางศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทุกคน มีมติในที่ประชุม เห็นชอบให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (อธิบดีกรมอนามัย) เป็นผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีแทน และให้อำนาจตามที่ปรับทบทวน

วาระที่ ๔ เรื่องอื่นๆ

ไม่มี

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๐๐ น.

๓๐

นางสาวณัฏฐวรรณ สนธิнок ผู้จดยางงานการประชม
นายเมธี ชุ่มศิริ ผู้ตรวจรายงานการประชม